

Skarga wniesiona dnia 2 sierpnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-337/04)**

(2004/C 239/16)

Dnia 2 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Gérarda Rozeta i Christophę Giolito, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) Stwierdzenie, że nie wykonując w przewidzianym terminie decyzji z dnia 15 stycznia 2002 r. dotyczącej pomocy Państwa udzielonej przez Republikę Francuską na rzecz Crédit Mutuel (Pomoc Państwa C 88/1997 ex NN 183/1995; następnie opublikowana w Dz.U. L 88 z 4 kwietnia 2003 r., str. 39), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 249 akapit czwarty WE i art. 2 i 3 wspomnianej decyzji;
- 2) Obciążenie kosztami Republiki Francuskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Oceniając, że przyznanie przez francuskie organy władzy publicznej na rzecz Crédit Mutuel prawa dystrybucji książeczki oszczędnościowej (tzw. Niebieskiej Książeczki) stanowiło pomoc Państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem, Komisja przyjęła dnia 15 stycznia 2002 r., na mocy art. 88 ust. 2 akapit pierwszy WE decyzję nakazującą Francji odzyskanie od Crédit Mutuel pomocy, która została mu przyznana od dn. 1 stycznia 1991 r., jak również przyjęcie środków mających na celu zniesienie w przyszłości pomocy zawartej w Niebieskiej Książeczce i polepszenie kontroli nad nią.

Władze francuskie skierowały dn. 18 czerwca 2003 r. do Crédit Mutuel nakaz zwrotu kwoty w wysokości 117,9 milionów euro. Mimo to Komisja stwierdza, że do dzisiejszego dnia żadna kwota pomocy nie została zwrócona przez Crédit Mutuel i żadne działanie nie zostało podjęte przez Francję w celu jej odzyskania. Według Komisji, Francja nie zastosowała się więc do decyzji i ponieważ nie powołała się na całkowitą niemożliwość jej wykonania, która jest jedynym środkiem obrony, jaki mógłby zostać powołany, należy uznać, że uchybiła ona zobowiązaniom ciążyącym na niej na mocy prawa wspólnotowego.

Ponadto Komisja nie wyraża zgody, w zakresie dotyczącym sposobu prostego oprocentowania zastosowanego przez władze francuskie w celu obliczenia odsetek należnych od kwoty do odzyskania, jak również, jeśli chodzi o kwotę podatku odliczoną od kwoty do odzyskania. Uważa, że jedynie kapitalizacja odsetek sposobem oprocentowania złożonego pozwoli zneutralizować korzyści ekonomiczne uzyskane przez Crédit Mutuel. Z drugiej strony, władze francuskie nie dowiodły, jej zdaniem, że odliczenie podatku od kwoty do

odzyskania zostało dokonane przy zastosowaniu zasad prawa wewnętrznego w sposób niedyskryminacyjny w stosunku do podobnych przypadków regulowanych prawem wewnętrznym. W rezultacie wysokość kwoty do odzyskania proponowana przez władze francuskie nie pozwala na efektywne wykonanie decyzji Komisji.

Komisja uważa wreszcie, że Francja nie zastosowała się do art. 2 pkt 2, art. 2 pkt 3 i art. 2 pkt 4 decyzji z dn. 15 stycznia 2002 r. mających na celu zapewnienie w przyszłości zniesienia elementów pomocy zawartych w Niebieskiej Książeczce, jak również lepszą kontrolę nad nią, ale ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że niezbędne środki zostały podjęte. Komisja nie dysponuje do dzisiaj jakimikolwiek danymi, które pozwalałyby jej wyciągnąć wniosek, że decyzja została rzeczywiście wykonana w odniesieniu do tych punktów.

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-349/04)**

(2004/C 239/17)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga, wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Erica Gippini Fourniera i Karolinę Mojżeszowicz, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) Stwierdzenie, że nie przekazując Komisji wszystkich niezbędnych informacji, które pozwoliłyby Komisji na potwierdzenie, że przepisy dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾ zostały wykonane, Luksemburg uchybił zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 tej dyrektywy.
- 2) Obciążenie Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 9 dyrektywy 2002/77/WE zobowiązuje Państwa Członkowskie do przekazania Komisji, nie później niż do dnia 24 lipca 2003 r., takich informacji, które pozwolą Komisji na potwierdzenie, że przepisy tej dyrektywy zostały wykonane.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 249 z 17.9.2002, str. 21).